

- заборона проведення виборів Президента України, а також виборів до Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим і органів місцевого самоврядування;

- заборона проведення всеукраїнських та місцевих референдумів;
- заборона проведення страйків.

Тож, зважаючи на вище згадане, я вважаю, що воєнний стан в Україні вводити не доцільно, адже недоліків серед наслідків введення такого правового режиму значно більше, ніж переваг. До того ж, на мою думку, вони є суттєвішими. Отже, на мою думку, державі через уповноважені органи слід застосовувати заходів попередження воєнної небезпеки і воєнної загрози, щоб в країні не виникла потреба в застосуванні правового режиму воєнного стану.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Прийнята Верховною Радою України 28.06.1996р. (зі змінами і доповненнями, внесеними згідно з Рішенням Конституційного Суду України № 1-19/2014 від 15.05.2014 // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст.141

2. Про правовий режим воєнного стану: Закон України N 1647-III від 6 квітня 2000 року (зі змінами і доповненнями, внесеними згідно Закону України № 763-VII від 23 лютого 2014 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, N 28, ст. 224

3. Про оборону України: Закон України № 1932-XII від 6 грудня 1991 року (зі змінами і доповненнями, внесеними згідно Закону України № 1194-VII від 9 квітня 2014 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 9, ст.106

4. Адміністративно-правові режими в Україні: монографія // В.Я.Настюк, В.В. Белевцева // Право України. -2009.-128 с.

5. Адміністративно-правовые режимы по законодательству Российской Федерации, их значение и структура // Розанов И.С. // Государство и право. -1996.- N 9. -с. 81-85.

6. Адміністративно-правові режими у системі забезпечення національної безпеки України: поняття, зміст та значення // Белевцева В.В. // Право України -2010.- N 6. -с.161

Сучасне бачення адміністративно-правової охорони молоді в Україні

Бермес Ю.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Сергеев І.С.*

Одним із пріоритетних напрямів діяльності держави є адміністративно-правова охорона дітей та молоді. Оскільки стабільність держави, прогресивний розвиток суспільства залежить від економічного, соціального, фізичного та духовного здоров'я зазначених суб'єктів, у свою чергу і становище дітей та молоді залежить від ставлення держави до їх проблем, інтересів і потреб.

Проблема молоді – одна із основних, тому що за нею майбутнє. Водночас необхідно зазначити, що соціально – економічні зміни, які відбуваються в Україні, значно послабили інститут сім'ї та її вплив на виховання дітей. Результатом цього процесу стає зневага до сімейних цінностей, зростання чисельності соціальних сиріт, збільшення споживання у дитячому та підлітковому середовищі наркотиків та різних психотропних препаратів, алкоголю і, як наслідок, збільшення кількості правопорушень і погіршення стану здоров'я молоді.

Загалом, суттєвою рисою молоді об'єктивно є те, що значна її частина не має власного соціального статусу, знаходиться на стадії так званого «статутного мараторію» і характеризується або попереднім соціальним статусом, тобто соціальним становищем батьків, або своїм майбутнім, пов'язаним із професійною підготовкою.

Сучасна молодь, з одного боку, відчуває себе особливою групою суспільства, а з іншого – потерпає від невирішеності своїх специфічних проблем. Це визначає протиріччя, що існують на рівні молоді – суспільство. Найбільш суттєвими з них є:

- рівень освіти та матеріальне становище молоді;
- потяг до знань і, разом з тим, необхідність працювати;
- прагнення самостійності та економічна залежність від батьків;
- професійний статус та потреби сучасного ринку праці;
- бажання вирішувати власні проблеми самостійно приймати участь у прийнятті управлінських рішень.

Для вирішення проблеми, стосовно формування свідомості у молоді, їх подальшого розвитку, пристосування до дорослого життя, вибір професії потрібно розглядати ще в школі, адже саме на цьому рівні формується особистість, яка у подальшому зможе якісно реалізувати себе у суспільстві.

Тому, на наш погляд, необхідно розробити і впровадити у життя систему заходів щодо «відриву» молодих людей, можливо, у певних випадках, ще у шкільному віці, а стосовно старших, то безумовно, від сумнівного кримінального середовища.

Треба зазначити, що сьогодні молоді люди здаються набагато дорослішими своїх однолітків, ніж 20 років тому і багато хто з них розуміє, що сподіватися, окрім як на себе, ні на кого. Ось це і є той переломний пункт у розвитку свідомості. Зрозумівши це, хтось ступає на хибний шлях, а хтось продовжує боротися, і ті, хто бореться, справді заслуговують не тільки на повагу, але, на мій погляд, й на максимальну підтримку з боку держави.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» від 05. 02. 1993 № 2998 – XIII
2. Конвенція про права дитини // [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_021
3. Загальна декларація прав людини ООН; Декларация, Міжнародний документ від 10. 12. 1948
4. Гришук А.М. Природа принципів адміністративно – правового захисту сім'ї / А. М. Гришук // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2011. - № 5 (78) – С. 125 -129.
5. Адміністративне право України: Підручник: За заг. ред. д. ю. н., проф. Коломосьць Т.О. – Київ: «Істина», 2008.
6. Н. М. Савельєва. Основи соціально – правового захисту особистості: Навчальний посібник для студентів спеціальності «Соціальна педагогіка». – Полтава: ПДПУ, 2008. – 268 с.
7. Автореферат. Гришук А. М (УДК 354. 89: 351. 766. 2: 347. 6) 2011 р.